

Lúxemborg, 25. janúar 2024

FRÉTTATILKYNNING 01/2024

Dómur í máli E-2/23 A Ltd gegn Fjármálaeftirlitinu (*Finanzmarktaufsicht*)

MAT Á HÆFI FYRIRHUGAÐS YFIRTÖKUADILA VÁTRYGGINGA- EÐA ENDURTRYGGINGAFÉLAGS

Með dómi sem kveðinn var upp í dag veitti EFTA-dómstóllinn ráðgefandi álit um spurningar frá kærunefnd Fjármálaeftirlits Liechtenstein (*Beschwerdekommission der Finanzmarktaufsicht*) varðandi túlkun á tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2009/138/EB um stofnun og rekstur fyrirtækja á sviði váttrygginga og endurtrygginga (Gjaldþólsáætlun II) (“tilskipunin”) og reglugerðar (ESB) nr. 1094/2010 um að koma á fót evrópskri eftirlitsstofnun (Evrópska váttrygginga- og lífeyrissjóðaeftirlitsstofnunin („EIOPA“)) (“reglugerðin”).

Málið sem er til meðferðar hjá kærunefndinni varðar kæru A Ltd á ákvörðun Fjármálaeftirlitsins („FME“), þar sem lagst var gegn fyrirhuguðum kaupum A Ltd á öllu hlutafé í Z AG, liechtensteinsku hlutafélagi með leyfi til að reka líftryggingastarfsemi. FME hafði einkum áhyggjur af áframhaldandi getu Z AG til að uppfylla viðeigandi varfærniskröfur með C, raunverulegum eiganda A Ltd, sem eina hluthafa félagsins með óbeinum hætti.

Fyrsta og önnur spurning kærunefndarinnar snerust um túlkun á viðmiðunum sem sett eru fram í a- og c-lið 1. mgr. 59. gr. tilskipunarinnar, sem skipta máli við mat á tilkynningu yfirtökuaðila um fyrirhugaða yfirtöku. Að því er varðar a-lið 1. mgr. 59. gr. tilskipunarinnar komst EFTA-dómstóllinn að því að túlka yrði hugtakið „orðspor“ fyrirhugaðs yfirtökuaðila þannig að bæði heilindi og faglegt hæfi fyrirhugaðs yfirtökuaðila rúmist innan þess. EFTA-dómstóllinn taldi enn fremur að túlka bæri 1. mgr. 59. gr. tilskipunarinnar sem svo að ákvæðið kæmi ekki í veg fyrir að innlent stjórnvald taki í mati sínu, með hliðsjón af viðmiðunum sem mælt er fyrir um í c-lið, einnig tillit til hvers kyns nauðsynlegs fjárframlags frá fyrirhuguðum yfirtökuaðila til váttryggingafélags með bankaábyrgð eða útvegum fjármuna á bankareikning sem váttryggingafélagið getur hvenær sem er dregið út af.

Með þriðju spurningu sinni spurði kærunefndin hvernig túlka beri orðin „gildar ástæður“ í 2. mgr. 59. gr. tilskipunarinnar. Með hliðsjón af uppbyggingu, samhengi og sögulegri skýringu þessa ákvæðis taldi EFTA-dómstóllinn að túlka beri hugtakið þannig að það krefðist ekki fullvissu um að viðmiðunum skv. 1. mgr. 59. gr. væri ekki fylgt.

Að lokum leitaði kærunefndin eftir ráðgefandi áliti EFTA-dómstólsins um hvort yfirlýsing valdbærs stjórnvalds skv. 3. mgr. 16. gr. reglugerðarinnar um að það muni leita allra leiða til að fara eftir leiðbeiningum hafi einnig bindandi áhrif fyrir dómstóla EES-ríkis og leiði einnig til skyldu dómstóla til þess að fara eftir slíkum leiðbeiningum. EFTA-dómstóllinn taldi að sameiginlegar leiðbeiningar EIOPA, sem reyndi á í meðferð málsins fyrir kærunefndinni, hefðu ekki verið teknar upp í EES-samninginn og séu því ekki bindandi fyrir samningsaðilana. Var niðurstaða EFTA-dómstólsins því að yfirlýsingar skv. 3. mgr. 16. gr. reglugerðarinnar hefðu ekki bindandi áhrif fyrir dómstóla EES-ríkis. Hins vegar skuli dómstólar EES-ríkis taka tillit til slíkra leiðbeininga þegar þeir leysa úr þeim ágreiningum sem bornir eru undir þá, einkum þegar umræddum leiðbeiningum er ætlað að vera bindandi ákvæðum EES-réttar til fyllingar.

Dóminn í heild sinni er að finna á vefsíðu EFTA-dómstólsins: www.eftacourt.int

Fréttatilkynning þessi er ekki opinbert skjal. Dómurinn sjálfur gildir.